

Simone van der Vlugt

De Rode Wolf

δ

Dit boek verscheen eerder in een beknopte versie onder de titel *Het Hercynische Woud* in de Kidsbibliotheek.

Copyright ©2022 Uitgeverij Dyslexion, Deventer

ISBN 9789463245562

NUR 283

Papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij Uitgeverij Lemniscaat b.v., Rotterdam
©Simone van der Vlugt 2009

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

SI VIS PACEM PARA BELLUM

(indien u vrede wilt, bereid u voor op oorlog)

Hoofdstuk 1

Het Hercynische Woud verspert hun de weg, stug en ongastvrij. Het donkere, eeuwenoude oerbos wordt overhuifd door een dicht bladerdek. Reusachtige eiken rijzen op, met laaghangende takken als kromme armen.

Rufus probeert iets te onderscheiden in het bruingroene waas tussen de bomen; een duisternis die zowel vriend als vijand kan zijn. Hij kijkt om naar Fabius, die geruisloos als een geest achter hem aan sluipt.

Hun ogen spieden van links naar rechts, terwijl ze proberen zich door de wanorde van bemoste stammen, wortels en takken heen te wringen.

Dus dit is het leefgebied van de Germanen. Een diep, donker woud vol onbekend leven. Een woud dat zich over zo'n enorm gebied uitstrekt dat geen mens kan zeggen het ooit in zijn geheel doorkruist te hebben.

Over dit gebied doen de wildste verhalen de ronde.

Angstaanjagende verhalen over onbekende, levensgevaarlijke diersoorten. Over heilige plaatsen, waar nooit zonlicht doordringt en waar je op slag dood neervalt als je ze betreedt.

Over de Germanen, een primitief, rauw volk met barbaarse gewoonten, die in de duisternis van dit bos wonen.

Rufus wist het zweet van zijn voorhoofd. Weer kijkt hij om naar Fabius, die zijn blik somber beantwoordt.

Zonder een woord te zeggen, tot het uiterste gespannen, dringen ze door de donkergroene begroeiing. Rufus kan de aanwezigheid van de onzichtbare bewoners van het woud voelen. Hij spiedt om zich heen, ziet niets, maar toch is hij zich sterk bewust van de aanwezigheid van iets of iemand.

Ze zijn in levensgevaar.

Hij voelt het. Hij wéét het. Van de verkenners die er dagen geleden op uit zijn gestuurd, is er niet één teruggekeerd.

Terwijl hij zich tussen de dicht opeen staande bomen voortbeweegt, wordt Rufus' gevoel van naderend onheil steeds

sterker. Bewoog daar iets, links van hem? Hij hurkt neer tussen het struik gewas en tuurt aandachtig, maar kan niets vreemds ontdekken. Niets roert zich tussen de stammen.

Rufus schudt zijn hoofd.

‘Ze zijn in de buurt,’ zegt hij zacht. ‘Ik weet het zeker.’

‘Ze zullen in ieder geval verspieders hebben uitgezet,’ beaamt Fabius.

Rufus richt zich voorzichtig op en kijkt om zich heen.

Het ochtendlicht verdrijft iets van de duisternis tussen de bomen, maar bereikt de grond niet. Op sommige plekken staan de reusachtige eiken zo dicht op elkaar dat ze ieder sprankje licht tegenhouden.

Uit de donkere, vochtige grond schieten manshoge varens op.

Ze sluipen zeker een mijl zonder iets anders tegen te komen dan een stel wilde varkens. Het begint te regenen; een gestaag getik op de bladeren, waar algauw straaltjes water vanaf beginnen te druipen. Kletsnatte varens zwiepen in hun gezicht terwijl ze heuvels op kruipen en door slingerende beekjes waden.

Nog een mijl verder voert een riviertje naar een groen dal, waarvan ook de helling aan de overkant is begroeid met donkere bossen. Met een scherp oog neemt Rufus de omgeving in zich op. Aan de voet van de helling en in de kom van het dal zijn de rieten daken van hutten zichtbaar, maar er stijgen geen rookpluimen van kookvuren op en er zijn evenmin mensen te bekennen.

Fabius komt naast Rufus staan en laat zijn blik over het dal glijden.

‘Gevlucht,’ concludeert hij.

‘Ik vertrouw het niet. Ze lokken ons het woud in. Steeds verder en verder, tot we de weg terug kwijt zijn. En dan slaan ze toe.’

‘Mogelijk...’

Opeens dringt het tot Rufus door hoe onnatuurlijk stil het om hen heen is. Zodra het eerste ochtendlicht over de boomtoppen streek, hadden de vogels in gejubel moeten uitbarsten.

In het legerkamp langs de Rijn wordt hij iedere ochtend door vogelgezang gewekt. Maar hier, enkele mijlen van die rivier

vandaan, heerst een doodse stilte.

Hij wil er net een opmerking over maken als het schrille krassen van een kraai de stilte ruw verbreekt.

Met een ruk draait Rufus zijn hoofd in de richting van het geluid. Naast hem duikt Fabius naar de grond en hij volgt zijn voorbeeld. Plat op hun buik, hun gezichten dicht bij de vochtige aarde, wachten ze af.

Het gekrijs van de kraai herhaalt zich, maar verder lijkt er niets aan de hand te zijn. De mannen komen weer in beweging, waakzaam tot in al hun zintuigen.

Even later kondigt een klaterend geluid de aanwezigheid van water aan en al gauw zien ze het tussen de bomen door glinsteren. Voorzichtig uit hun dekking stappend lopen ze naar de oever van een beek.

Het frisse water spettert en lokt, maar Rufus blijft onbeweeglijk staan. De wind voert een vlaag stank naar hem toe; de geur van verrotting en bederf. Hij steekt zijn neus in de lucht en snuift, maar het is weer weg.

Bij de beek knielt hij neer en proeft van het ijskoude water.

Aan het water mankeert niets; het is fris en helder.

Hij drinkt dorstig.

Achter hem houdt Fabius de omgeving in de gaten.

‘Rufus,’ klinkt zijn stem gespannen.

‘Wat...’ Abrupt breekt Rufus zijn zin af. Een verschrikkelijke stank bereikt hem. Langzaam richt hij zich op en kijkt naar de overkant. Waar de rotsen overgaan in mos zijn duidelijk roestbruine plekken zichtbaar. Plekken die verderop ook voorkomen en verdwijnen in het bos.

Zonder een woord te zeggen lopen de mannen de beek door, hun ogen gericht op de vlekken. Rufus knielt erbij neer en ziet dat het bloedvlekken zijn.

Nu hij beter kijkt ziet hij ook voetafdrukken. Veel voetafdrukken, maar niet die van Romeinse sandalen. Het bloedspoor verdwijnt in de struiken alsof er iets groots en zwaars is verslept.

‘O grote goden,’ fluistert hij.

Fabius staart naar de bomen en struiken, waarvan de takken in

elkaar grijpen, alsof ze een groot geheim verborgen willen houden. Rufus richt zich op en duwt de takken uit elkaar. Zijn vriend volgt hem op de voet.

Iets verderop opent het bos zich. Daar is een kleine open plek, omgeven door machtige dikke eiken. Voor hun ogen ontvouwt zich een luguber tafereel, maar het duurt een paar seconden voor het tot hen doordringt wat ze nu eigenlijk zien.

‘Dat kan niet waar zijn,’ fluistert Fabius.

Heel langzaam lopen ze naar de open plek en aan de rand ervan blijven ze staan.

‘Grote goden,’ zegt Rufus ontdaan.

Aan een paar enorme takken hangen vier menselijke lichamen, gevild en omgeven door een grote hoeveelheid insecten.

Het rottende vlees verspreidt een stank die zelfs de demonen in de onderwereld met afschuw moet vervullen.

De mannen doen geen stap verder. Ze staan daar maar, verstijfd van afgrijzen. Rufus ademt zo min mogelijk in om zijn onpasselijkheid te onderdrukken.

‘Ik geloof dat we onze verdwenen verkenners gevonden hebben,’ zegt hij met een vreemde klank in zijn stem.

Fabius buigt voorover en braakt over zijn sandalen.

‘Arme kerels,’ zegt Rufus zacht. ‘Arme, arme kerels... Dit is een offerplaats. Kijk eens naar dat beeld.’

Op een afgevlakte boomstronk, aan de voet van de eik, grijnst een godenbeeld hen toe. Grof gehouwen en bleek van de schimmel staart het in hun richting. Een kring van witglanzende schedels vormt een cordon van doodse wachters. In een achterwaartse beweging trekken Rufus en Fabius zich terug. De verleiding om weg te rennen van deze onheilsplek is groot, maar door zijn vrees heen bespeurt Rufus een ander gevoel: woede. Hij kende de verdwenen verkenners goed. Ze hebben met elkaar gedobbeld, gemarcheerd en gevochten. Waar hebben ze het aan verdiend om op zo’n afschuwelijke manier te sterven? Met een ruk wendt Rufus zich af van het weerzinwekkende schouwspel. Hoe is hij in godensnaam in dit onheilswoud verzeild geraakt?

Hoofdstuk 2

Al jaren voert Rome oorlog met de volkeren aan de andere kant van de Alpen. Helvetië is onderworpen, gevolgd door Gallië, en nu heeft Julius Caesar, de opperbevelhebber van het Romeinse leger, zijn oog laten vallen op het woeste Germanië. Rufus is nooit van plan geweest om het leger in te gaan, maar hij heeft onder dwang van zijn vader wel een militaire opleiding doorlopen. Iedereen die ook maar iets van militaire ervaring bezat, is door Julius Caesar opgeroepen om dienst te nemen en de grenzen van het Romeinse Rijk te verdedigen.

‘Die verkenners,’ verstoort Fabius zijn gedachten, ‘daar hadden wij ook tussen kunnen hangen.’

Rufus geeft niet meteen antwoord. Hij loopt gebukt onder een grote tak door en zegt: ‘Dat kan nog steeds.’

Fabius mompelt iets onverstaanbaars.

Korte tijd bewegen ze zich in stilte voort, dan zegt Fabius zacht:

‘Denk je dat jouw kennis van de Germaanse taal verschil zou maken als we gepakt werden?’

‘Ik ben bang van niet.’

‘Wat zou je zeggen?’

‘Weet ik veel. Doe het snel, of iets dergelijks.’

‘Geweldig,’ moppert Fabius. ‘Aan jou heb ik wat.’ Schichtig kijkt hij om zich heen.

‘Ze zien ons,’ zegt Rufus. ‘Ik weet het zeker. Ik voel hun ogen prikken. Ze laten ons alleen maar gaan om verslag te kunnen uitbrengen over het lot van de andere verkenners.’

Waarschijnlijk hopen ze dat dat Caesar ervan weerhoudt om de Rijn over te steken.’

Fabius laat een kort, droog lachje horen. ‘Ze geven hem alleen maar een goede reden om een oorlog te beginnen.’

Het idee dat ze worden gadeslagen door vele onzichtbare Germanen doet hen weer in stilzwijgen vervallen.

Gelukkig komen ze zonder problemen bij de Rijn aan.

Opgelucht kijken ze naar de enorme brug die de rivier al bijna

geheel overspant. Aan de overkant rijst een indrukwekkend fort op, met hoge wachttorens en zwaar bewaakte poorten.

Om de Rijn te kunnen oversteken is Caesar de dag na aankomst van het leger met de bouw van een brug begonnen.

Gezien de diepte, de breedte en de sterke stroming van de rivier was het een probleem om het voltallige Romeinse leger naar de overkant te krijgen. Boten hadden ze niet, vloten voldeden niet voor zoveel mensen, en paarden en lastwagens zouden door de stroom worden meegesleurd. Dus moest er een brug komen.

Nu, negen dagen later, reikt er een enorm houten bouwwerk van in de bodem gedreven mandsdikke pijlers en dwarsbalken, aan elkaar bevestigd met krammen en kabeltouwen, naar de overkant van de rivier. Een stuk vóór de brug zijn driehoekige constructies van palen in de rivierbodem geheid, die de vernietigende kracht van de stroming moeten opvangen. Het geheel zit ingenieus in elkaar: hoe groter de kracht van het water, hoe strakker de palen worden vastgetrokken.

Rufus en Fabius trekken een vlot onder de struiken vandaan en duwen het in het water. Het midden van de rivier bruist en kolkt, maar omdat de brug al voor driekwart over de Rijn ligt, hoeven ze alleen het rustige water langs de kant over te steken.

De wachtposten op de brug helpen hen omhoog en Rufus en Fabius lopen naar de hoofdingang van het fort om verslag uit te brengen. Zodra ze binnen zijn, wordt Rufus overspoeld door de drukte van het legerkamp.

Barakken, stallen, veldkeukens, taveernes; hij bevindt zich in een ruwe versie van de beschaafde wereld, op de grens van Gallië en Germanië.

De vierkante houten barakken staan in door rechte wegen van elkaar gescheiden gedeelten en in iedere straat is het zo druk als in de stegen met winkeltjes rond het Forum in Rome.

Legionairs slenteren heen en weer, zitten hun wapentuig te poetsen of drinken wat in een provisorische tapperij.

Over het hele kamp hangt de geur van de stallen, vermengd met de penetrante lucht van de latrines, de scherpe rook van kookvuren en de stank van ongewassen lijven.

Dwars door het gekrioel van soldaten lopen Rufus en Fabius naar het midden van het fort. Daar staat het ruime paviljoen van veldheer Gaius Julius Caesar opgesteld. Het veldteken met de zilveren adelaar is in een aarden heuveltje naast de tent gestoken, ten teken dat Caesar aanwezig is.

Een slaaf kondigt de jongens aan. Nadat van binnen een instemmend geluid heeft geklonken trekt hij de leren voorhang opzij. Achter elkaar stappen Rufus en Fabius het paviljoen binnen. Het telt verschillende vertrekken, die door dunne gordijnen van elkaar gescheiden zijn. Ieder vertrek is voorzien van kostbare draperieën die de tocht moeten tegenhouden en staat vol kostbare voorwerpen. Het geheel maakt een volle indruk maar is toch zeer ordelijk ingericht. Veldstoelen, kasten met boekrollen en twee schrijftafels staan langs de kant, zodat er voldoende loopruimte overblijft.

Aan een van de tafels zit een man te midden van boekrollen en landkaarten. Aan de andere tafel noteert iemand geconcentreerd wat Caesar hem dicteert.

De veldheer staat midden in het paviljoen, de handen op de rug en een diepe denkrimpel op het voorhoofd.

Als hij Rufus en Fabius hoort binnenkomen, draait hij zich om en verplaatst zijn concentratie meteen naar zijn verkenners.

‘Daar zijn jullie! Ik hoop dat jullie goed nieuws brengen.’

Alsof hij daar weinig vertrouwen in heeft, neemt Caesar plaats op zijn zetel en kijkt hen vorsend aan.

Rufus buigt, maar niet zonder even in de donkere ogen gekeken te hebben van de magere man met dunne lippen, uitstekende jukbeenderen, een kalende schedel en een typisch Romeinse haviksneus. Geen knappe man, maar zijn kaarsrechte houding, aristocratische manier van bewegen en trotse, iets geheven kin dwingen respect af.

Terwijl hij dat bedenkt, brengt Fabius kort en bondig verslag uit.

‘Gevild?’ zegt Caesar alleen, als hij is uitgesproken. ‘Alle vier?’

‘Alle vier, Imperator.’

Lange tijd zegt Caesar niets. Een scala van emoties trekt over zijn gezicht terwijl hij bewegingloos op zijn zetel zit,